

REALITAT - 2, per Alexandre CIRICI.

Durant segles, el terreny de l'art ha estat el de la imatge. No anem ara a escatir quina relació tenia en altres èpoques l'imatge amb la realitat. Però el fet és que l'art ha arribat a la vigília del nostre temps tot confiant a l'iconografia. No solament l'art figuratiu sinó també l'abstracte que explicava, en termes d'un llenguatge geomètric, amb imatges de pensament, de puresa, d'incomunicació i d'artificialitat, tota una confiança en la ciència i la tècnica com a palanques per a la progressió de l'home. Amb el surrealisme, les imatges van enriquir-se fabulosament, amb tresors de ressonàncies, però no van deixar d'ésser elles les que parlessin ni hom va deixar de concedir-les-hi confiança.

Més recentment, un munt de fenòmens, com el desenvolupament de l'indústria cultural i de la publicitat o els perfeccionaments de la cibernètica, han anat obrint-nos els ulls sobre la gran manipulació de que són objecte les imatges que ens arriben. Es fàcil de veure que moltes són distorsionades conscientment per algú, però aviat arribem a veure que hi ha també una distorsió contínua i total provocada per les convencions de la societat establerta.

De la mateixa manera que no podem inventar-nos un idioma parlat i que hem d'intentar pensar la veritat per mitjà d'un mecanisme que és la concreció d'una manera passada de veure el món (tots els idiomes són heretats, forasters en el món d'avui), l'especialista en la pràctica visual ha de moure imatges en curs i només pot moure imatges en curs, per més que senti la necessitat de combatre les estructures que les han creat, les sostenen i les transmeten.

Per això és important la reflexió sobre les imatges visuals que donen certes contràries a la realitat objectiva. És important de reflexionar també entorn de les imatges parlades. Duplicar objectes amb imatges dels mateixos objectes i fer perdre l'espectador en les imatges conjuntes de totes dues coses. Presentar imatges idèntiques de coses diferents i assistir al procés de les distorsions per sèries continuades d'imatge sobre imatge. A la fi d'aquestes operacions naixerà l'evidència que la imatge, tinguda en el nostre món fetitxista com si fos la transmissora de la realitat és, gairebé sempre, ben al contrari, la màscara de la realitat.

La consciència de l'existència d'una trampa en tot això, ha portat la pràctica visual a centrar-se sobre el tema. Hom ha arribat a dir que la crítica de l'art ja no és necessària com a activitat separada, perquè l'art actual es ja, tot ell, una crítica de l'art.

La primera cosa posada de relleu per la nova pràctica ha estat el gran gap obert entre l'art i la realitat. L'artista s'ha adonat que es movia en el clos del seu públic, i de les convencions d'aquest públic, mentre que una immensa realitat humana quedava al defora, en el món suposadament no-artístic.

S'ha adonat que fer allò que el seu grup receptor anomena fer art era per força, obeir al sistema de valors d'aquest grup clos i per tant, romandre - allunyat del gran vent del defora. Ha vist també que si, al contrari, intentava comunicar als altres una vivència autèntica, neta, del món real, es trobava sense utilitatge artístic.

Podem anomenar artista conscient a aquell que s'adona del cul de sac de - totes dues opcions. A partir d'aquí, podrem valorar una aportació si fa que la imaginació hi vagi descobrint contradiccions i, al posar-les en evidència, vagi creant una mena de metallenguatge o una mena de Realitat 2, els temes de la qual siguin, precisament, paquets d'informació integrats per fets i per imatges que - els contradueu. Avançarà així, cap a la supressió d'una divisió que és la traducció exacta de la que existeix entre la nostra manera actual de viure i allò que seria una manera humana de viure.

Veiem així que hi ha una progressió possible i valorem que Xavier Olivé i Paco Llobet es trobin ja a la tercera etapa:

- A.- Parlar, amb imatges falses de l'Irrealitat.
  - B.- Parlar, amb imatges falses, de la Realitat 1.
  - C.- Substituir les imatges per una Realitat 2, que il.lumina la Realitat 1, tenint en compte que la Realitat 2 està formada pel conjunt contra dictori que formen la Realitat 1 i les seves imatges falses, enteses com a objectes reals que són en un món alienat.
-